

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/123/2017
Identifikačné číslo spisu: 2215200169
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2215200169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne ALEKTUM INKASSO s.r.o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 44 721 587, zastúpenej spoločnosťou Hudec s.r.o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 23, IČO: 36 855 260, proti žalovanej K. V., trvalým pobytom v A., o zaplatenie 3 467,39 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 8C/13/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. apríla 2017 sp. zn. 26Co/128/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. februára 2016 č.k. 8C/13/2015-93 konanie o zaplatenie 473,40 € spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne od 19. marca 2012 do zaplatenia zastavil (prvý výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (druhý výrok), žalobkyňu vrátil súdny poplatok 22,80 € cestou Pošty Košice, a to na účet žalobkyne (tretí výrok), a žalovanej náhradu trov konania nepriznal (štvrtý výrok). Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 4, § 53 ods. 8, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V súvislosti s rozhodnutím vo veci samej súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, nepreukázala, že jej právny predchodca pred zosplatením pohľadávky poučil žalovanú o možnosti zosplatenia, a že tak urobil v čase ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 565 a § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Nepreukázala, že pred zosplatením jej právny predchodca upozornil žalovanú riadne a včas na zosplatenie v zmysle ustanovenia § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Z tohto dôvodu zosplatenie, ktorý právny predchodca žalobkyne vykonal nie je platné a účinné. Dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že došlo k platnému zosplateniu má žalobkyňa a toto svoje dôkazné bremeno neunesla. Zákonný postup je zrejímavý, najprv musí byť dané upozornenie a potom pri zachovaní tam uvedenej zákonnej lehoty nie kratšej ako 15 dní môže zosplatiť pohľadávku a tak si uplatniť svoje právo zo zákonného ustanovenia §

565 Občianskeho zákonníka, ale ešte pri splnení ďalšej zákonnej podmienky, a to najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Takýto postup svojho právneho predchodcu žalobkyňa nepreukázala. Navyiac nepreukázala ani účinky zosplatnenia, keď nepreukázala kedy, ktorým dňom doručil jej právny predchodca žalovanej zosplatnenie. Okrem uvedeného podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 zákona o bankách, banka môže postúpiť len tú časť svojej pohľadávky, ktorá je splatná, teda tú časť, ktorú už dlžník mal zaplatiť, ale nezaplatil riadne a včas. Splátky splatné v budúcnosti sa môžu stať splatnými skôr, len ak dôjde k platnému zosplatneniu. Potom je možné aj tieto ako splatné a zosplatnené postúpiť. V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala platnosť zosplatnenia právnym predchodcom, a z toho vyplýva záver, že zmluva o postúpení pohľadávok, pokiaľ sa týka pohľadávky voči žalovanej nie je platná, pretože právny predchodca žalobkyne touto zmluvou postúpil žalobkyni aj nezosplatnenú pohľadávku, čo je v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie konštatoval, že postúpenie je tak neplatným právnym úkonom, na ktorý musí súd prihliadať zo zákona bez ohľadu na to, či sa jej niekto dovoľal alebo nie. Konanie o zaplatenie sumy 473,40 € spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne od 19. marca 2012 do zaplatenia, súd zastavil podľa § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. v dôsledku späťvzatia žaloby žalobkyňou v tejto časti. V konaní úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keďže si ich neuplatnila, a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali. Proti druhému a štvrtému výroku tohto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 18. apríla 2017 (ďalej len „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdil. Zároveň vyslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že pri vyhodnotení dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo dostatočným spôsobom preukázané, že žaloba žalobkyne je nedôvodná. Konštatoval, že súd prvej inštancie na danú vec správne aplikoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa žalobkyni nepodarilo preukázať jej aktívnu legitimáciu, keď síce predložila zmluvu o postúpení pohľadávok zo 6. novembra 2012, nepreukázala však splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa OTP Banka Slovensko voči žalovanej ako dlžníčke.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobkyni postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých boli žalovaní v omeškani. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. citovaného zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluku ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok (aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškani aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala). Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojim obsahom a

účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.“

2.2. V tejto súvislosti konkrétne k prejednávanej veci odvolací súd ďalej uviedol: „V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobkyňa nedokázala, že by v čase, keď mala byť pohľadávka OTB Banky voči žalovanej postúpená, boli tieto podmienky postúpenia splnené. Žalobkyňa tak nedokázala, že pred zosplatnením jej právnym predchodcom, právny predchodca (OTP Banka) upozornil žalovanú riadne a včas a pri zachovaní lehoty najmenej 15 dní na zosplatnenie. Žalobkyňa teda nepreukázala, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobkyňu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že žalobkyňa je oprávnená pohľadávku voči žalovanej uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené je treba uzavrieť, že žalobkyňa nepreukázala, že sa platne a účinne stala veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázala svoju aktívnu legitimáciu na jej uplatňovanie“.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom poukazovala na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, 1/ či je možné platne dojednať fikciu doručenia zásielky, ak je táto doručovaná na poslednú známu adresu dlžníka, a takto dojednanú fikciu doručenia následne aplikovať (túto nižšie súdy bližšie nezdôvodňujú), 2/ či zákon v ustanovení § 92 ods. 8 o bankách v znení do 31. decembra 2016 obmedzoval právo banky postúpiť na tretiu osobu len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia už splatná. Podľa jej názoru odvolací ale aj prvoinštančný súd nesprávne právne posúdili vec, keď rozhodli, že sa jej v danom prípade nepodarilo preukázať aktívnu legitimáciu v spore, nakoľko nepreukázala splnenie podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky, keď nepreukázala doručenie výzvy jej právnej predchodkyne zo 16. januára 2012 žalovanej a nepreukázala tiež doručenie vyhlásenia úveru za predčasne splatný obsiahnutého v liste jej právnej predchodkyne z 23. februára 2012. Na základe toho súdy ustálili, že nepreukázala, že došlo k platnému vyhláseniu úveru poskytnutému žalovanej za predčasne splatný. Bez vyhlásenia predčasnej splatnosti boli nižšie súdy toho názoru, že nemožno platne postúpiť bankovú pohľadávku odkazujúc na nimi vykonaný výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení platnom do 31. decembra 2012, a preto žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie zamietli. V tejto súvislosti zdôraznila, že výklad právnej normy má byť v prospech jej adresáta v prípade pochybností. Adresátom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je spotrebiteľ, ale banka a postupník, t.j. jej spoločnosť. Obsahom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je (ako už súdu dokladovala odkazom na prácu doc. JUDr. J. P., PhD., LL.M.) z pohľadu spotrebiteľa ochrana jeho osobných údajov. Podporne tiež v tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 29. apríla 2008 sp. zn. 29 Odo 1613/2005, podľa ktorého nemožno považovať úpravu bankového tajomstva za dôvod obmedzujúci postúpenie pohľadávky dlžníka, ktorý je v omeškaní, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo 17. januára 2012 sp. zn. 33 Cdo 681/2010, podľa ktorého je možné postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne až v budúcnosti. Poznamenala, že uvedenú právnu otázku riešil napr. Krajský súd v Trenčíne v konaní sp. zn. 6Co/602/2016 odlišne, než odvolací súd, keď v obdobnej veci predmetom ktorej bol nárok pozostávajúci z postúpenia jednotlivých anuitných splátok na ňu ako žalobkyňu, súd nekonštatoval nemožnosť postúpenia takejto pohľadávky a uplatnený nárok jej priznal. Zjavne Krajský súd v Trenčíne ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vykladal odlišne od výkladu čineného odvolacím a prvoinštančným súdom. Zároveň mala za to, že nejde o prípad podľa § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže hodnota sporu je vyššia ako uvedené obmedzenie. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu rovnako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec

vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Žalobkyňa v písomnom podaní z 25. apríla 2019 „podala vyjadrenie k podanému dovolaniu a doplnila právnu argumentáciu k výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách aj s ohľadom na nejednotnosť súdov pri riešení tejto právnej otázky ako aj na ostatnú judikatúru iných senátov NS SR“. Podľa jej názoru nesprávne právne posúdenie, v dôsledku ktorého nižšie súdy vo veci nerozhodli správne, spočíva v právnej otázke, či zákon v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení do 31. decembra 2016 obmedzoval právo banky postúpiť na tretiu osobu len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia už splatná. Táto právna otázka nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dostatočne vyriešená, pričom rozhodovacia prax krajských i okresných súdov je v tomto ohľade nejednotná (viď rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/134/2016, 26Co/21/2017, 26Co/75/2017, 9Co/124/2017, 10Co/123/2017, 10Co/151/2017). Ďalej uvádzala argumentáciou k výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení do 31. decembra 2016.

3.2. V neskoršom podaní doručenom dovolaciemu súdu 9. mája 2019 žalobkyňa k otázke prípustnosti dovolania poukázala na to, že nejde o prípad podľa § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže hodnota sporu je vyššia ako uvedené obmedzenie. Poukázala na to, že v súvislosti s prípustnosťou dovolania s ohľadom na majetkový cenzus zaznamenala istú názorovú nejednotnosť senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6 Cdo 35/2018, 1 Cdo 124/2018, 4 Cdo 187/2017). Pokiaľ by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné z dôvodu nesplnenia majetkového cenzu a nemožnosti použitia zníženého majetkového cenzu v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, navrhla, aby senát dovolacieho súdu rozhodujúci danú vec v zmysle § 48 ods. 1 CSP postúpil na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné. Najvyšší súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 422 ods. 1 písm. a/, b/ CSP dovolanie podľa § 421 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

7. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď, vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenzus znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov ako pri istine.

8. V predmetnej veci je predmetom dovolacieho konania istina pohľadávky v sume 3 467,39 € s príslušenstvom. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (9. január 2015) bola 380 € [podľa § 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2015]. Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (3 467,39 €). Prípustnosť dovolania žalobkyne bola

preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ CSP vylúčená.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti (napr. 6 Cdo 80/2017, 6 Cdo 35/2018, 6 Cdo 4/2019) v obdobných veciach už uviedol, že „i keď v preskúmvanej veci išlo o tzv. spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, pre posúdenie prípustnosti neprichádzalo do úvahy uplatnenie nižšieho majetkového cenzu, t.j. dvojnásobku minimálnej mzdy v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP. Účelom zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany je totiž podľa dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku zvýšená procesná ochrana slabšej strany, ktorou je v spotrebiteľskom spore spotrebiteľ. Táto zvýšená procesná ochrana spočíva v sprístupnení dovolania i pri nižšej sume peňažného plnenia. Znížený majetkový cenzus sa teda v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ. Pokiaľ je však dovolateľom neúspešný dodávateľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania platí majetkový cenzus vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Táto interpretácia neodporuje princípu rovnosti zbraní, pretože je všeobecne známou skutočnosťou, že rovnosť subjektov je v určitých sporoch (vzhľadom na postavenie strán) len fikciou, na ktorú zákonodarca v CSP reagoval tzv. pozitívnu diskrimináciu, t.j. osobitnou právnou úpravou sporov s ochranou slabšej strany. Za takéto spory sa považujú spotrebiteľské spory, antidiskriminačné spory a individuálne pracovné spory (§ 290 až 323 CSP), pričom slabšou stranou z nich je spotrebiteľ, zamestnanec a diskriminovaný. Ochrana slabšej strany spočíva v tom, že sa jej priznáva viac práv za účelom docielenia rovného postavenia s druhou stranou sporu, a teda dôsledného naplnenia princípu rovnosti zbraní“.

9.1. Vo veci 7 Cdo 256/2018 na podporu uvedeného názoru, preferujúceho účel (zákona) zníženia majetkového cenzu v sporoch s ochranou slabšej strany (bod 9) najvyšší súd poukázal aj na čl. 3 CSP v spojitosti s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Výslovil, že v neposlednom rade na rovnakom základe je stanovená aj povinnosť platenia súdneho poplatku (zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, pozn.), ktorá sa, rovnako zvýrazňujúc uvedený účel, viaže na osobné (spotrebiteľa) a nie vecné (konanie so spotrebiteľom) oslobodenie.

10. Postup, ktorý založil senát 6C v rozhodnutí 6 Cdo 80/2017 nasledovali aj ďalšie senáty občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; ide o zaužívanú (ustálenú) súdnu prax dovolacieho súdu. Senát najvyššieho súdu, ktorý koná v danej veci, sa stotožňuje so závermi vyjadrenými v rozhodnutí z 24. júla 2018 sp. zn. 6 Cdo 80/2017, preto vec nepostúpil veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 CSP. Robí tak v intenciách rozsudku dovolacieho súdu z 10. novembra 2016 sp. zn. 3 Cdo 174/2016 (R 17/2017), podľa ktorého ustanovenie § 48 Civilného sporového poriadku dopadá na prípady, v ktorých trojčlenný senát najvyššieho súdu dospeje k záveru, že je dôvod na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (stanovísk alebo rozhodnutí uverejnených v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), alebo na zmenu právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí trojčlenného senátu najvyššieho súdu, alebo na odklon od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu. Pokiaľ trojčlenný senát dospeje k záveru, že tieto dôvody nie sú dané, vec nepostúpi veľkému senátu najvyššieho súdu.

10.1. Nie je dôvod pre postúpenie veci veľkému senátu, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 23. apríla 2018 sp. zn. 4 Cdo 187/2017 (spor o zaplatenie 931,31 € s príslušenstvom) pripustil dovolanie, vec preskúmal, zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože senát 4C túto procesnú otázku (prípustnosť dovolania pri peňažnom plnení, tzv. majetkový cenzus) explicitne neriešil. V uvedenom spore sa riešila právna otázka splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.).

11. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

12. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniła žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli.

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.